

тимуться в агентствах, де зможуть набути комунікаційних навичок: розбиратися у складних ситуаціях, спілкуватися з клієнтами, колегами та партнерами, в тому числі й іноземною мовою.

У подальшій перспективі студенти будуть проходити практику в країнах, які є популярними в туристичних вподобаннях наших співвітчизників: Туреччині, Єгипті, Болгарії, Чехії, Польщі, Словаччині та інших з метою вдосконалення професійних компетентностей.

Здебільшого робота менеджера в туристичному агентстві – початок кар'єри у сфері туризму. Вищий статус мають тревел-менеджери, які повинні знати курортні міста, готелі, правила в'їзду в різні країни, вміти працювати з рахунками, кредитними картками, бронювати готелі, авіабілет, готувати комерційні пропозиції, вести переговори, знати діловий етикет, що є предметом вивчення наук і дисциплін фахової підготовки майбутніх бакалаврів з туризму. Фахівець у галузі туризму повинен володіти різносторонніми знаннями з географії, економіки, юриспруденції, культурології, історії, етики спілкування, психології тощо.

Формування у студентів практичних навичок з обраної спеціальності, удосконалення змісту, форм та ефективності навчальних і виробничих практик слід поєднувати з теоретичними знаннями, що входять до навчального плану спеціальності «Туризм». Під час університетського навчання слід підвищити роль самостійної роботи студентів і консультацій викладачів, сприяти подальшій індивідуалізації навчання, спрямувати його на потреби конкретного студента, зробити актуальнішим, максимально наблизити результати навчання до реальних вимог роботодавців.

*Бондар М.І., д.е.н.,
професор, завідувач кафедри
обліку підприємницької діяльності*

СУЧАСНІ ВИМОГИ ДО ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ З ОБЛІКУ ТА ОПОДАТКУВАННЯ

Глобальна фінансова криза та прагнення України до інтеграції у світовий економічний та освітній простір ставить нові виклики перед системою вищої освіти і, насамперед, перед системою підготовки фахівців у сфері економіки та управління.

Існує потреба в необхідності створення нової моделі вищої освіти, яка могла б захистити бізнес, інвесторів, співробітників і суспільство від наступних усе глибших криз. Глобалізація економіки і освіти потребує розширення можливостей працевлаштування за кордоном та підвищення рівня конкурентоспроможності майбутніх фахівців в Україні їх здатності знайти своє місце на ринку праці, активно включитися у політичну, суспільну, культурну та інші сфери життя суспільства. У цьому контексті актуальною постає проблема реформування існуючого підходу до підготовки кваліфікованих фахівців від знань і вмінь до здатності їх реалізації в нестандартних умовах.

В умовах динамічного розвитку інноваційних технологій щодо процесів виробництва, реалізації та управління надзвичайно важливим є впровадження якісно нових методологічних і організаційних підходів до системи підготовки висококваліфікованих фахівців. Якість освітнього процесу характеризується суспільним визнанням фахівця на ринку праці, що має стати результатом співпраці освітян і роботодавців. Забезпечення якості освіти відповідно до вимог споживачів: студента і його батьків, суспільства та держави, роботодавців та інвесторів полягає у розробці й реалізації таких новітніх освітніх програм, які максимально будуть сприяти розвитку здібностей студентів і зможуть забезпечити їм шанси на отримання належного місця роботи на ринку праці, придатність до працевлаштування та високого рівня оплати.

Сучасна вища освіта має забезпечити формування особистості молодого людини як майбутнього професіонала, здатного успішно виконувати виробничі завдання, працювати в сучасних умовах за фахом, навчити жити у соціумі. Усе це дасть можливість молодому поколінню набути фінансової незалежності і сприятиме готовності до створення сім'ї, а також виховання наступної генерації. Оскільки, формування особистості передбачає і впевненість у знаннях, уміннях, навичках, що є рушійним елементом розвитку людини в умовах комунікації, постійної модернізації та інформатизації суспільства.

Світові тенденції розвитку вищої освіти зумовлюють необхідність формування навчального процесу на основі студентоцентризму та компетентісно-орієнтованої освіти з урахуванням масовості вищої освіти, її багаторівневості та безперервності.

Процес становлення автономізації ВНЗ України повинен базуватися на усвідомленні того, що автономія, це не лише право, а більшою мірою відповідальність університету і кожного його співробітника перед студентом і суспільством у цілому. Важливим на даному етапі є виключення хаотичного формування навчальних планів поповнюючи їх дисциплінами, що є лише складови-

ми основних фундаментальних і прикладних дисциплін. Автономність університетів має сприяти впровадженню нових інноваційних навчальних продуктів, технологій навчання, стажування викладачів і студентів у провідних навчальних закладах і компаніях світу. Тому, при розробці стандартів освіти потрібно чітко розмежовувати основні вимоги до навчального процесу, які мають бути мінімальними і закладеними в стандарти освіти і ті, щодо яких має існувати автономія.

Зміст навчання не може виступати результатом освіти, результатом має стати набір різного роду компетенцій випускника, його підготовленість до виконання визначених функцій. Викладач має керувати самостійною пізнавальною діяльністю студентів, сприяти розвитку їхніх пізнавальних інтересів, інтелектуальних можливостей, формувати дієві мотиви навчальної праці з метою оволодіння ними ефективними й раціональними методами самостійної пізнавальної діяльності. Для цього необхідно запроваджувати дослідницьке навчання, яке потребує від викладача використання відповідних засобів прямого і непрямого керування аудиторією, а від студентів – володіння навичками використання різних методів пізнання та бажання навчатися з урахуванням досвіду самостійно-пошукової роботи.

Враховуючи, що базові вимоги до фахівців за спеціальністю «Облік і оподаткування» в європейських країнах визначаються Міжнародними стандартами освіти Міжнародної федерації бухгалтерів розробка професійних компетенцій майбутнього фахівця має базуватися на основі існуючого підходу до європейської, американської освіти з урахуванням пріоритетів вітчизняної бухгалтерської школи.

*Бондар С.І., к.е.н.,
доцент кафедри іноземних мов факультету маркетингу*

РЕАЛІЗАЦІЯ ВЗАЄМОДІЇ ПОНЯТЬ І ЯВИЩ «СТУДЕНТОЦЕНТРИЗМ» І «КОМПЕТЕНТІСНИЙ ПІДХІД» У СУЧАСНІЙ ОСВІТІ

Невпинний плін часу змінює все на своєму шляху. Незмінною є людська постать і постійні виклики удосконалення шляхів самоствердження та самореалізації. Перший крок на цьому шляху – отримання освіти, а слідом – надбання освіченості і віднаходження свого місця в житті. Вже давно, принаймні від минулого століття, освіта розглядається як результат і як цінність і не може бути кимось або чимось наданою, а отримується і засвоюється у вигляді знань, умінь, навичок і способів їх презентації. Через це перед освітою сьогодення стоять непрості завдання, які змінюють ракурси, потрапляючи в призму глобальних чи євроінтеграційних процесів. Змінюється парадигма навчання, і вища школа в рамках компетентнісного підходу переорієнтовується на суб'єкт навчання – на студентський колектив і на кожного студента окремо. Появляються і стають невід'ємними для сучасної освіти в Україні поняття «студентоцентризм» і «компетентісний підхід».

Необхідність і важливість змін в освітніх процесах підтверджується словами Василя Кременя, президента спілки «Знання» України, Президента Національної академії педагогічних наук України, академіка НАН, який висловився про те, що народ і конкретну людину змінити одними лише революціями неможливо, на його думку, для цього необхідно змінити освіту, яка підготує нове покоління людей. У розрізі таких висловлювань стає зрозумілим, що освіта повинна використовувати нові ресурси успішної реалізації навчальних підходів, і таким невикористаним до сьогодні в Українській освіті ресурсом є студентоцентризм як базовий принцип організації навчального процесу і всієї системи стосунків в освіті, у навчальному закладі, зокрема між тим, хто навчає і тим, хто навчається,

У низці джерел підтверджується той факт, що студентоцентроване навчання передбачає розширення прав і можливостей тих, хто навчається, розробку нових підходів до викладання і навчання, навчальних програм, що відбивають практичний бік реалізації компетентнісного підходу у вищій освіті. Отже зростає роль тих, хто створює ці програми і розробляє нові підходи. У цьому аспекті на перше місце виступає психолого-педагогічна кваліфікація викладача. Адже він покликаний таким чином побудувати навчальний процес, створити такі умови презентації компетенцій, за яких і сам студент має бути в пошуку всіх можливостей. Це означає, що студентів вищів необхідно залучити до свідомого процесу реалізації компетентнісного підходу.

Діяльність викладача є багатогранною, багатофункціональною і має комплексний характер. Для успішної реалізації взаємодії понять і явищ «студентоцентризм» і «компетентісний підхід» до психолого-педагогічного портрету викладача сучасного вищого навчального закладу, на якого чекає Україна, входять і його педагогічна майстерність, і навчально-педагогічна діяльність і гностичні, конструктивні, організаційні, комунікативні здібності як компоненти власної психологічної структури.